

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8

Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Μαρτίου ἕως 15 προσεχούς Σεβρίου 1896 καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον δηλ. ἐξέμνηον. Οὐδεμία συνδρομὴ δύναται νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ ἄλλης ἐποχῆς παρὰ ἀπὸ τὴν 15 Μαρτίου 1896.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τετραετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἡ ἐναρξίς τῆς ἑορτῆς. — Τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἀβέρωφ. **Ὁ λόγος τοῦ Διαδόχου.** — Ἡ τελετὴ ἐν τῇ Μητροπόλει. — Ἡ Βασιλικὴ συνουσία. — Τὸ Στάδιον. — Τὰ ἐγκαίνια καὶ ἡ ἐναρξίς τῶν ἀγώνων. — Πλῆθος ἀπειρον. — Ὁ Ὀλυμπιακὸς ὕμνος. — Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἀγώνων καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ πλήθους.

Αἱ ἐορταὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων κυρίως ἤρχισαν διὰ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου κ. Ἀβέρωφ, αἵτινα ἐγένοντο τὴν 11 πρωινὴν ὥραν τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας τὸ πλήθος διηυθύνετο πρὸς τὸ Στάδιον ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐπίσημον ταύτην τελετὴν· αἱ συντεχνίαι τῆς πόλεως ἀντεπροσωπεύοντο ἅπασαι διὰ τῶν διοικητικῶν αὐτῶν συμβουλίων παρισταμένων μετὰ τῶν σημαίων, αἱ ἀρχαὶ ἅπασαι τῆς πόλεως, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον καὶ οἱ ἀπανταχόθεν συρρεύσαντες ξένοι. Ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῆς ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἐπιτροπῆς κ. Φιλῆμων προσφώνησε τὸν Διάδοχον καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ἀνδριάντα τοῦ μεγαθύμου Ἡπειρώτου ὅστις, μετὰ πάροδον τοσούτων αἰώνων, ἀνεκαίνισε τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον καὶ παραδίδει αὐτὸ ἐκλαμπρὸν πρὸς ἐπιδείξιν τῆς διαπλάσεως τῆς ἐλληνικῆς νεότητος. Ὁ Διάδοχος ἀντεφώνησε συγκινημένος ὡς ἐξῆς :

«Μετὰ χαρὰς παρίσταμαι σήμερον εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ, τοῦ μετὰ τόσης φιλοπατρίας θελήσαντος νὰ ἀνακαίνισῃ τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον. Διὰ τοῦτο ἐγὼ καὶ τὸ περὶ ἐμὲ δωδεκαμελὲς συμβούλιον διὰ Πανελληνίων ἐράνων ἀπεφασίσαμεν νὰ ἀνεγείρωμεν τὸν ἀνδριάντα τοῦ πρὸς ἐνδείξιν τιμῆς διὰ τὸ ἐκτάκτως φιλόπατρι ἔργον τοῦ. Ἡδὴ μετὰ χαρὰς σπεύδω νὰ ἀποκαλύψω τὸν ἀνδριάντα τοῦ φιλογενοῦς δωρητοῦ, εὐχόμενος ὅπως ὁ ὕψιστος μηκύνῃ ἐπὶ μακρὸν τὸν βίον τοῦ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Πατρίδος».

Περαινῶν τὰς λέξεις ταύτας προύχωρσε πρὸς τὸν ἀνδριάντα καὶ ἔσυρε τὴν κυανόλευκον ταινίαν ἣτις ἀνείχε τὴν καλύπτουσαν αὐτὸν σημαίαν. Ἀστράφεν ἡ μορφή τοῦ γέροντος τοῦ Πίνδου· ἐφάνη ἐπιβλητικὴ ὡς τὰ περίεξ τῆς Ἀττικῆς βουνά καὶ ἐχαιρετίσθη ἐνθουσιωδῶς ἀπὸ τῆς μίας μέχρι τῆς ἐτέρας ἄκρας τῆς πλατείας· αἱ φιλαρμονικαὶ μουσικαὶ ἐπαιάνισαν καὶ

συνεπλήρωσαν τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ πλήθους οὔτινος αἱ ἐπευφημίαι καὶ τὰ χειροκροτήματα ἀντήχουν ζωηρά. Ἀληθῶς μυκίαν αἰσθάνεται πᾶς Ἕλλην ἀνακούφισιν παριστάμενος εἰς τοιαύτας ἐπισήμους τελετάς καθ' ἃς βραβεύεται ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη καὶ ἐκδηλοῦται ὁ σεβασμός καὶ ἡ ἐκτίμησις πρὸς ἐκείνους οἵτινες ὡς σκοπὸν αὐτῶν ἔθεντο τὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος καὶ ἐπιλαμβάνονται πάσης περιστάσεως νὰ ἐνισχύσωσι τὴν μικρὰν ταύτην γωνίαν ἥτις περικλείει τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρα χιλιάδων τέκνων διεσκορπισμένων. Διὰ τοῦτο μετ' ἀρήτου χαρὰς ἐχαιρετίσθη ἡ ἀποκαλύψις τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἀβέρωφ. Παρέστη ἐκεῖ ἡ Ἑλλάς σύμπασα· προσῆλθεν ὁ Ἀθηναῖος, ὁ ἐπαρχιώτης, ὁ Ἕλλην τῆς Σμύρνης, τῆς Ρωμουνίας κτλ. καὶ ἀπεκαλύφθη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κολοσσαίου καὶ μεγαλοπρεποῦς ἔργου ὅπερ ἐμελλε τῇ ἐπαύριον νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τοῦ καὶ νὰ δεχθῇ τοὺς ἀθλητάς οἵτινες ἦλθον ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς καὶ οἵτινες ἐπανερχόμενοι εἰς τὰς ἐστίας τῶν πλήρεις ἀναμνήσεων ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Κέρωπος θὰ διαλαλήσουσιν ὅτι ἐν Ἑλλάδι φύεται ὅπως καὶ ἄλλοτε τὸ δένδρος τῆς ἐλαίας, ὅτι ἡ γλαυὴ ἵπταται ὑπερῆφανος εἰς τὸν Ἀττικὸν ὁρίζοντα, ὅτι ὁ νέος Ἕλλην βαδίζει ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῶν προγόνων αὐτοῦ, καὶ ὅτι διηνεκῆς καταβάλλεται φροντίς ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν σωματικῶν καὶ διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων.

Ἡ ἐπαύριον 25 Μαρτίου, ἡμέρα καθωρισμένη διὰ τὴν ἐναρξίν τῶν ἀγώνων, ἀνέτειλε χαρμόσυνος καὶ ὑπῆρξεν ἐτι λαμπροτέρα ἔνεκα τῆς πανηγύρεως καὶ τῆς ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας. Ἀμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου εἵκοσι καὶ εἰς καλονομβολισμοὶ ἀντήχησαν, αἱ δὲ στρατιωτικαὶ μουσικαὶ περιερχόμεναι τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἐσάλπιζον τὸ χαρμόσυνον τῆς ἡμέρας καὶ ἐξηγείραν τοὺς πολίτας καλοῦσαι αὐτοὺς εἰς κοινὴν πανηγυριν καὶ χαρὰν, εἰς οἷον ἐμνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων οἵτινες προεκινδύνευσαν ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς πατρίδος καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἔθνους. Τὴν δεκάτην ἀκριβῶς ὥραν ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἐκινήσασα ἐκ τῶν ἀνακτόρων διηυθύνθη εἰς τὸν ναὸν τῆς μητροπόλεως· τιμητικὴ φρουρὰ ἤγειτο τῶν βασιλικῶν ἀμαζῶν καὶ ἐτέρα ἐκλείε τὴν ἀκολουθίαν. Ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων μέχρι τοῦ ναοῦ παρετάχθησαν ἅπαντα τὰ ἐν Ἀθήναις συντάγματα τοῦ στρατοῦ καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων μετὰ τῶν μουσικῶν. Ἐκατέρωθεν τῶν πεζοδρομίων, ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν ἀνακτόρων, τοῦ συντάγματος καὶ τῆς Μητροπόλεως παρετάχθησαν χιλιάδες λαοῦ ἐν ᾧ ἐπρώτεον οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐλθόντες χάριν τῶν ἀγώνων, καὶ διψῶντες διὰ σκιᾶν Ἕλληνας Βασιλέως, Διαδόχου εἰς δὲ πάντες ἐνατενίζουσι, καὶ ἀπεκαλύπτοντο μετὰ συγκινήσεως πρὸ τῆς βασιλικῆς συνοδείας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξαλογίας ἐπανῆλθεν ἡ Βασιλικὴ συνοδεία μετὰ τῆς αὐτῆς τάξεως καὶ βραδυποροῦσα εἰς τὰ ἀνάκτορα πρὸ τῶν ὁποίων παρήλασεν ὁ στρατός, αἱ συντεχνίαι καὶ διάφοροι μουσικαί. Τὸ θέαμα ἦτο ἐξόχως μαγευτικὸν καὶ μεγαλοπρεπές, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα σπανίως βλέπουν αἱ Ἀθῆναι· καὶ ὁ καιρὸς λίαν εὐνοϊκός· πανταχοῦ ἀντήχουν αἱ φιλαρμονικαὶ συναρπάζουσιν τὰ πλήθη διὰ τῶν ἐνθουσιωδῶν ὕμνων, ἐσάλπιζον αἱ σάλπηγες τῶν στρατιωτικῶν σωματίων, ἐκρότουν τὰ πυροβόλα χαιρετῶντα τὴν ἐκ τοῦ ναοῦ εἴσοδον

τῆς βασιλικῆς οικογενείας. Ὅλα ὠραῖα, λαμπρά καὶ ἐνθουσιώδη· ἔχαινον τὰ πλήθη πρὸ τοῦ θεάματος τούτου. Ὁ μᾶλλον εὐστροφὸς ὀφθαλμὸς ἀπηύδα μὴ δυνάμενος νὰ θυμιάσῃ πάντα ἐπαρκῶς.

Ἡ τελετὴ αὕτη, ἡ πανηγυρίς δηλ. τῆς ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας, ἀπετέλει τὰ προεόρτια τῆς ἄλλης Πανελληνίου πανηγύρεως τῶν Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων ὧν τὰ ἐγκαίνια εἶχον ὀρισθῇ διὰ τὴν 3 μ. μ. ὥραν. Αἰσθημα ἀκάταγώνιστον κατεῖχε πᾶσαν καρδίαν ἐλληνικὴν νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸ Στάδιον ὅπου ἐμελλον ν' ἀναβιώσωσιν οἱ ἀγῶνες. Ἀνησυχία δὲ γενικὴ ἐβασίλευε περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀγώνων. Θὰ ἐπιτύχουν οἱ ἀγῶνες; δὲν θὰ ἐπιτύχουν. Συμφορὰ ἐθνικὴ! συμφορὰ ἀνεπανόρθωτος! Ἐὰν ἐπιτύχουν; ζήτω ὁ Ἑλληνισμός, ζήτω αἱ Ἀθῆναι, ζήτω τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, ζήτω ὁ ἐθνικὸς εὐεργητής Ἀβέρωφ! Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ ζήτω. Ὅλη ἡ καταπλημμυρούσα μέχρι δακρύων τὰς ἑλληνικὰς καρδίας χαρὰ ἔμενε κεκρυμμένη καὶ συνεσταλμένη μέχρι τῆς τρίτης μετὰ μεσημβρίαν ὥρας, καίτοι τὸ Στάδιον εἶχε πληρωθῇ κόσμου, ὅτε ἀκούεται ἡχος σαλπηγῶν· τ α ρ α τ α τ α, τ α ρ α τ α τ α. Ἐρχεται ὁ βασιλεὺς, ἔρχεται ἡ βασίλισσα, ἡ βασιλόπαις Μαρία στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ μνηστήρος αὐτῆς, οἱ λοιποὶ βασιλόπαιδες καὶ ὅλη ἡ βασιλικὴ πομπή. Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Σταδίου ὑποδέχεται τοὺς βασιλεῖς ὁ Διάδοχος ὡς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀγώνων, τὰ μέλη τοῦ διεθνοῦς κοιμητάτου, ὁ βασιλόπαις Γεώργιος ὡς πρόεδρος τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς, παιανίζουσιν αἱ μουσικαὶ, ἐγείρεται τὸ πλήθος καὶ μεγαλοπρεπῶς εἰσέρχεται εἰς τὸ Στάδιον ὁ βασιλεὺς χαιρετῶν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ· ἀκολουθεῖ ἡ βασιλικὴ πομπή, πάλαι ἡ καρδία ἐκατὸν χιλιάδων λαοῦ· παύει ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀγωνιώδους ἰδρώος περιρέει τὰ μέτωπα. Τέλος ἐφθασεν ἡ στιγμή τῆς ἐναρξέως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Ἀπὸ ἐν ἔτος καταβάλλεται ἐργασία, ἔρανοι φιλογενῶν ἀποστέλλονται, ἀθληταὶ παρασκευάζονται καὶ ἰδοὺ τὸ Στάδιον πλήρες ἑλλήνων καὶ ξένων ἐλθόντων νὰ ἐπιδοκιμάσωσι καὶ ἀνευφημήσωσι, νὰ ζητοκραυγᾶσωσι, νὰ ἐνθουσιασθῶσι καὶ νὰ ἐνθουσιάσωσιν ἐκείνους οἵτινες δὲν παρίστανται, νὰ φέρωσι τὸν ἐνθουσιασμόν εἰς τὰς ἀπωτάτας γωνίας. Ποία καρδία δὲν συγκινεῖται πρὸ τοῦ ἐξόχου τούτου θεάματος! Ὀλίγαι σταγόνες βροχῆς πίπτουσι καὶ ὁ οὐρανὸς αἰθριόεται ἵνα ἐπιδοθησῇ τὸ ἐθνικὸν ἔργον. Ὁ περίεξ τοῦ Σταδίου χώρος καὶ οἱ λόγοι παρουσιάζουσι θέαμα γραφικώτατον· ποιητὴς μετὰ τὴν ἐμπνευσίν ἀρχαίων τραγῶδων μόνον δύναται νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν Πανελληνίον ταύτην ἐορτήν. Αἱ ἐθνικαὶ ἀτυχίαι τῶν τελευταίων ἐτῶν ἀπέσβεσαν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα καὶ ἀπανεκρώσαν πᾶν εὐγενὲς αἰσθημα ὅπερ ἐμφωλεῖ εἰς τὰς γενναίας καρδίας τῶν νεωτέρων ἑλλήνων. Ἐχρειάζετο εἰς δαυλὸς ν' ἀναζωογονήσῃ τὰ αἰσθήματα ταῦτα, νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν πυρὰν τὴν πατριωτικὴν ἣτις κατέκαυσεν ἄλλοτε, εἰ καὶ μικρὰς δυνάμεις, στρατιὰς βαρύντους, πλοῖα πανίσχυρά. Ἰδοὺ σήμερον, ἐν ποτῆριον ὁραιοτικόν δι' ὅλας αὐτὰς τὰς πικρίας. Τὰς λησμονώμεν διὰ παντός ὡς νὰ μὴ ἐγένοντο, τὰς ρίπτομεν εἰς τὴν κάλθαν τοῦ ἱστογράφου, τὰς χαρίζομεν εἰς τοὺς ἐμβριθεῖς μελετήτας τοῦ παρελθόντος καὶ ἀσχολούμεθα μόνον διὰ τὸ μέλλον. Θέλομεν, καὶ θέλει ὁ Ἑλληνισμὸς σύμπας, μέλλον θέλομεν ὁρᾶν καὶ

αβουλάν θεοῦ
ακλύειν γε, τὰν φαῖν' ἐσταῶς χαλκοῦς ἐπὶ κίονι
[ἀσπερχές πάϊς ἀστραγάλοις
αχαλκίον εὐ κροτείων, Σελλοί δέ ρ' ἐφραζον σάφα
[ἐκμαθέμεν
«τί ποτ' ἐχρήσθη, Πέλειαι θ' ὕστατα ταῦτόν
[ἐποίουν. (Ἀντιστρ. ΝΧ. 9—15).

Καὶ ἐν τῇ περὶ τὴν ἱεράν Δωδώνην Ἑλλο-
πία, χώρα εὐλείμονι κατώκει λαὸς καὶ μάχι-
μος, τῷ θεῷ πεφιλημένος, ὑπὸ ἀγαθῶν καὶ ἐνδό-
ξων βασιλέων κυβερνώμενος, πανταχοῦ πρὸς τὰς
ἀνατολάς ἡλίου καὶ δυσμὰς ἐκτείνων τὴν πο-
λεμικὴν αὐτοῦ δόξαν.

«Ναῖς γὰρ Ἑλλοπία εὐλείμονι δὴ φιλέων δα-
[μον θεός
«τοξότανόρνυς τε χαλκεντέχ φύλοπιν ἐς καρτερὰν
αἰέμεναι τόκα μὲν ἀελίου ἀνιόντος, δυσομένου
[τόκα δ' αὖ.

«Τὸ μὲν ὦν πρόσθεν ἐπισπόμενοι ὁμῶς θεοῦ
αγαῖον Ἀπειροῖο κυδεῖ πάγχυ ἀρχοί.
[Ἐπὼδ. α ΝΧ. 16—22).

Προβαίνων ἐφεξῆς ὁ ποιητὴς εἰς τὴν β' στρο-
φὴν ἀναφέρει τὰ ἀπογόνους τοῦ δικαίου βασιλέως
τῆς Αἰγίνης Αἰακοῦ, τὸν ὑπὸ τοῦ Πηλεΐδου Ἀ-
χιλλέως Νεοπτόλεμον, ὃς πορθήσας τὴν πόλιν
τοῦ Πριάμου καὶ αὐτὸν τοῦτον κτείνας ἦλθεν
εἰς Μολοσσίαν, χώραν τῆς Ἡπείρου. τὴν πάν-
τοθεν ὀρεινήν· αὐτόθι δὲ ὀλίγον βασιλεύσας κα-
τέλιπε τὴν ἀρχὴν τοῖς ἐγγόνις, Αἰακίδαις,
αὐτὸς δ' εἰς Δελφοὺς πορευθεὶς θύματα ἀνάγει
τῷ θεῷ· ἀπέθανε καὶ ἐτάφη αὐτόθι. (στροφ.
β', 23—29).

Καὶ τοὶ δὲ θανόντες ἐν Δελφοῖς δὲν ἔμειναν ὁ Νεο-
πτόλεμος ὅλως ἀνωφελῆς τῷ ἱερῷ ἐκείνῳ τό-
πῳ· διότι ὅτε μεθύτερον Βρέννης, ὁ ἀρχηγὸς
τῶν ἡδρίμων Γαλατῶν, ὤρμησεν ἐπὶ τὴν ἱε-
ράν πόλιν τὸ φάσμα τοῦ Νεοπτόλεμου ἐκφοδῆ-
σαν αὐτὸν ἠνάγκασε καταλιπεῖν τὴν χώραν·
ἐφ' ᾧ καὶ ἐτιμήθη ἐσαεὶ θυσίαις καὶ ἐναγίσμα-
σιν ὡς ἥρωος. (ἀντιστρ. β', 30—6).

«Αὐτὸς δ' (Νεοπτόλεμος) ὦχετ' εἰς Πυθῶν' ἀ-
[νάγων κτέατα
«τῷ θεῷ, πότμον δ' ἐφάσαις αὐτόθι
«κρύφθη τάφῳ·
«ἀλλ' ὑστέρω τ' αὖτις, χρόνῳ δεινὸν Γαλατῶν
[ἀνέρ' ἀγνητῆρα ὄρινεν ὁμῶς
«φάσμα Νεοπτολέμου χώρην λιπεῖν ἄψ ἀνδροδά-
[μναι φόβῳ
«ἐσαεὶ σεμναῖς δὲ τιμήθη θυσίαις ἄπερ ἥρωος.

Οἱ τοῦ Νεοπτολέμου ἀπόγονοι Αἰακίδαι βα-
σιλεῖς τῆς Ἡπείρου ἦσαν ἀμφοτέρω, κρατεροὶ
μαχηταὶ καὶ φιλόμουσι ἄνδρες, πολλάκις δ' αἱ
Μούσαι, ἐστεφάνωσαν αὐτοὺς διὰ τὰς οἰκείας ἀ-
ρετάς. Τούτων ἦν ὁ ἀγαθὸς Ἀδμητος, τὸν σω-
τῆρα τῆς Ἑλλάδος, τὸν μέγα Θεμιστοκλέα,
ικέτην πρὸς αὐτὸν ἰκόμενον σώσας, ὁ γενναῖος
Ἀλέξανδρος πρῶτος πρὸς δύσιν πέραν τοῦ πόν-
του εἰς Ἰταλίαν στρατεύσας καὶ ὁ ἀκαμαντο-
μάχης Πύρρος ὁ ἀετός, κλέος τῇ πατρίδι πορι-
σάμενος μέγα, νικήσας ἐν τε Θεσσαλίᾳ, Μακε-
δονίᾳ καὶ πέραν τοῦ Ἀδρια ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σι-
κελίᾳ καταβαλὼν τοὺς ἤδη τὸν κόσμον ὑποτά-
ζεσθαι ἀρχομένους Ρωμαίους.

Κλέος Ἀπειρῷ γε μὴν ὄρεξ' ἀκαμαντομάχας
Πύρρος εὐρύ· ὀλβιος γὰρ πάντοσε
ἦλθε στρατῷ

λάβρω, πόλις δ' εἶλεν μακαίρας Θεσσαλίας
[ἄματ' αἰπεινάς τε Μακεδονίας
καὶ Σικελῶν πολυμήλων γαῖαν ἦκον δ' ἐπράθε
[δοῦρα τί νιν,

Ἰταλούς δ' αὖ καρτεροὺς νίκασε μάχαις πτολι-
[πόρθοις.
(στροφ. γ', 45—51).

Τοιοῦτον τὸ κλέος τῆς ἀρχαίας Ἡπείρου γε-
νόμενον αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων βασιλέων
τῶν Αἰακιδῶν.

Ἄλλ' ἐπῆλθον κατόπιν καὶ χρόνοι δυστυ-
χεῖς, τῶν δὲ Ρωμαίων ἀκρατήτων ἤδη γινομέ-
νων ὁ στρατηγὸς Παῦλος Αἰμίλιος πολλὰς
πόλεις αὐτῆς ἐκυρίευσεν καὶ ἐξηνδραπόδισε,
μετ' αὐτὸν δὲ καὶ ἕτεροι βάρβαροι ἐπερχόμενοι
ιδῆρουν. Ἀλλὰ τὰ δεινὰ αὐτῆς ταῦτα χριστια-
νικῆς γενομένης ἐθεράπευσαν χριστιανοὶ βασιλεῖς
ἐν θρόνῳ χρυσίῳ Βύζαντος ἐφεζόμενοι.

Ἄλλὰ παθῶν θέτο λάθαν, αἷς κάμεν, εὐτέρ'
[ἐφείζοντ' ἐν θρόνῳ
χρυσέῳ Βύζαντος ἱθιμοὶ βασιλῆες ἀμύνοντές οἱ
σκάπτον τοῖ χερσὶ μόναρχον ἔποντες ἀεὶ χώραν
[ἐνεμον ζαθέαν

δόντες ἀρχὰν δισπότησιν
ἐκλυε τόφρ' ἔτυμον θεοφίον ὅπ' Ἀπειρος πρότερόν
[τε βίον

ἄμα πάνθ' ἄρμος' ἐπισπομένη εὐαγγέλοις
θεσφότοις, τοῖς χρωμένῃ δὴ φαίνεται, αἰέν.
(Ἐπὼδ. γ', 60—6).

Ἄλλ' ἐπῆλθον μετὰ ταῦτα χρόνοι ἐτι δυ-
στυχεστέροι, Ἀρης ὀβριμῆς καὶ ἀλλόθροος ζεύ-
γλαν θῆκεν αἰνὰν ἐπ' αὐχίνα, δι' ἣν καὶ αἱ
Μούσαι αὐταὶ ἐφυγον οἰχόμεναι πρὸς δύσιν, φθι-
νάσματ' ἐς ἀελίου. Πάντοτε θρήνος ἐρικλάγη-
τος δουλοσύνης ἠγείρετο, ἀλλὰ καὶ ταύτης τίλη
ἡ ἀνδρεία τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος ἐρρύσατο
μοῖραν μικράν. (στροφ. δ', 67—73).

Ἡ φῶδὴ ἐποιήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, διό
διὰ λόγους εὐνοήτους παρελείφθησαν πολλὰ
ἄλλα καὶ μεγάλα τῶν Ἡπειρωτῶν ἔργα, τὸ
περιλάλητον Σούλιον, αἱ πρὸς τὴν πατρίδα
εὐεργεσίαι τῶν μεγάλων εὐεργετῶν Θεοδοσίων,
Μαρουτσῶν, Ζωσιμάδων, Καπλανῶν καὶ ἄλλων
ἐτέρων. Ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ὀρθῶς ἐμιμήθη τὸν
Πίνδαρον, ὃς ἐν τῇ δ' τῶν Πυθίων διὰ μακρῶν
ἐκθέμενος τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν ἀργο-
ναυτικὴν ἐκστρατείαν, εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ πλοῦ
ἀφικόμενος εἰς Κολχίδα, δὲν κρίνει καλὸν νὰ
διηγηθῇ καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐν τῷ
αὐτῷ πλάτει, ἀλλὰ συντομώτατα.

«μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμυξιδόν· ὦρα
«γὰρ σκάπτει· καὶ τινα
«οἶμον ἴσαμι βραχύν.

(Πυθ. Δ', 407—9 Hartung).

Οὕτω καὶ ὁ ἡμέτερος ποιητὴς δι' ἄλματος
μεταβιβάζει εἰς τὰ νεώτερα γεγονότα τῆς πα-
τρίδος ἱστορίας. Ὁ χρυσοφειγῆς τῆς ἐλευθερίας
ἡλὸς ἐφάνη ἀνατλέων εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ
Ἵμμητου, κατηύγασε καὶ ἠύφρανε τὸ ἱερὸν τῆς
Ἀθηνᾶς ἄστρ' ὅπου πολιοῦθρον, αἱ δὲ ψυχαὶ τῶν θα-
νόντων εἰς αὐτὸ συνελθούσαι ἀγαλλόμεναι παρα-
κελεύονται εἰς εὐνομίαν, πειθαρχίαν καὶ ἀσκη-
σιν ἀρετῶν παντοίων. Ἐλευθερὰ οὖν τῇ Ἑλ-
λάδι ἤδη καὶ ἐξω κακῶν ἡ νέα βασιλείος ἀρχὴ
ἠνεγκεν ὄλβον εὐρυσθενῆ, ἀνεκάλεσε δὲ καὶ τὰς
φιγαδευθείσας Μούσας εὐφρονας ἐπανελθεῖν εἰς
τὴν γλυκεῖαν πατρίδα. Τότε δὴ τότε καὶ ἡ
θυγάτηρ Ἡπείρος φιλοῦσα τὴν μετέρα αὐτῆς
Ἑλλάδα, καλλίγονος μαλα, οὐκ ἀπέκαμε, ὡς
καὶ πρότερον, ταῖς ἀρεταῖς τῶν τέκνων αὐτῆς
κοσμοῦσα ἐκείνην καὶ εὐπρεπεῖς τῶν Μουσῶν
ναοὺς ἐγείρουσα.

«Δεσπομένη φάος ὦν ἡμερτὸν ἐλευθερίας ἐξω κακῶν
«ὄλβον ἀρχὰ νῦν κυβερνατῆρ βασιλῆος εὐρυσθενῆ
«ὥπασεν Ἑλλάδι κάλεσάς τ' ἀνελέμεν ἄψ Μοῖ-
[σας Ἑλικωνιάδας

«εὐφρονας πάτραν γλυκεῖαν·
«ὡς θυγάτηρ δὲ φιλεῖσα ματέρ' Ἀπειρος τεκῶν
[ἀγαθὰ

«τροφὸς οὐ νιν κάμε πω μεγάροις κοσμεῦσα τε
«εὐπρεπέας Μοῖσαισι τ' αὖ ναοὺς δέμοισα.
(Ἐπὼδ. δ', 81—7).

Καὶ πολλοὶ μὲν ἄλλοι γόνοι τῆς Ἡπείρου
ἄλλοθεν ἄλλος εὐηργέτησαν τὴν μεγαλάνομον
πόλιν τῆς Ἀθηνᾶς, πλείστοι δὲ τούτου εἶδον τὸ
φῶς ἐν τῷ περικλύτῳ Μετσοβῷ, εἰς τὰς
κλιτύας τῆς Πίνδου, ὧν ἡ ἀρετὴ λάμπει φανερά
καὶ πασιδῆλος, ὡς τὸ φέγγος τῶν Πλειάδων
ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ἀστέρων.

Τὸ Μέτσοβον τῆς Ἡπείρου! Καὶ τοῦ δαιμο-
νίου τούτου πολιέματος ὥραϊαν περιγραφὴν πα-
ρατίθεται ὁ κ. Τάγης ἐν τῇ φῶδῃ. Ὅλη οἱ Ἡ-
πειρῶται γινώσκουμεν τὸ ἀρίγνωτον Μέτσοβον,
τὸν Πίνδον, ὃς χωρίζει ἡμᾶς ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας,
τὰ περὶ αὐτὸ αἰώνια δάση, τὰς οὐρανομήκει
ἐλάτας, τὰς ἀειθαλεῖς χειμῶνος καὶ θέρους, τὴ
Προσήλιον καὶ τὸ Ἀνήλιον, τὰ διαυγῆ ὕδατα
καὶ τὰ ὑπερθεῖν αὐτοῦ λαμπρὰ ὁροπέδια.

«Χιόνος Πίνδος τιθῆναι καλλιχόρος τε λόφος
«ἀντίον κάλλει ἐρίζοντες κάρη
«εἰς οὐρανόν·
«ἄραντο, κόσμον τ' ἀμυξίσσαντ' ἔξοχον· οὐρα-
«νομήκεσσι γὰρ αἰεὶ ἐλάταις

«ὡς πόδας ἐκ κορυφᾶς χειμῶνος ἥρος τ' αὖ θα-
[λέθοντι θυμῷ
«ἀδύχα δὲ ζηλήμονες δάσαντό τ' ἔχουσι τε ἀγλαῖ
«Μέτσοβον, οὐ τὸ μὲν ἀκτίνεσσι κατ' ἀελίου παλ-
[λάμπεται
«θᾶτερον δ' ἀνήλιον τὴν φυλλάδα χλωροτέρην
[ἐκφυεῖ
«Ἀενάονθ' ὕδατα οὐ μινύθοντι μέσῳ ἀμφοτέρων
[πάντα

«πιδάοντα αὖξοντά τ' αἰέν
«παγὰν ἐκ σκιαρῶν ποταμόν, ὃς ὄχθαν ἀμπελῶ-
[σαν ἐχέει

«απρῶτων εἰς ἄλαδ Ἀμπρακίας καλλιέρους
(ἀντιστρ. ε', ἐπὼδ. 95—107).

Ἐν τούτῳ ἐγεννήθη ὁ Γεώργιος Ἀβέρ-
ωφ, ὅστις, ἐπράξε τόσα ἀγαθὰ, ὅσα οὐδεὶς ἄλ-
λος οἶκος· αὐτὸς ἐτελείωσε τὸ ἐν Ἀθῆναις Πε-
λυτεχνεῖον, ἱδρύσας τὴν αὐτόθι στρατιωτικὴν
σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, διάφορα σχολεῖα ἐν τῇ
ἐαυτοῦ πατρίδι καὶ ἄλλα ἀγαθὰ ἐποίησε ἀνα-
ρίθμητα.

«τῷ δὲ δάμῳ γεγονέναι κύδιστος αὐχεῖ
«Ἀβέρωφ, ὃς τοσσάδ' εἰς ἀνὴρ ἀγάθ' ἐρξεν, ὅσα
«οὐκ οἶκος· ὥπασε· γὰρ προφρονέως
«τέχνας τ' ἔχειν.

«καλὰς Ἀθανᾶν ἄστρ' ἔργων τ' ἴσα μέλει
[πολέμου,

«δάμῳ δ' ἐν ἐφ' πραπίσιν
«δεῖματο ναοὺς Μοῖσαις, πολλὰ τ' ἄλλοις χάρ-
[ματα θῆκεν ἄμει

«στόμ' ἀνηγήσασθ' ἅπαντ' οὐκ ἔστι πεφηνότ'
[ἀριθμόν. (στρ. ε', 108—115).

Τὸν κολοφῶνα δ' ἐπιτεθεὶς ὁ ἡμέτερος ποιη-
τὴς ἐπικαλεῖται τὴν Μοῦσαν, ἵνα ἱπὶ τὴν λι-
ραν βρέμουςα ἄσπῃ τοῦ Ἀβέρωφ, τὸν νέον Ἡ-
ρώδη τὸν Ἀττικόν, τὸν ἀνακαίνισαντα λευκὴν
λίθῳ μαρμαίροντι Πεντελῆθεν προφρόνως τὸ ἀρ-
χαῖον Στάδιον, ὅπως ἀγωνίζονται οἱ νέοι Ὀ-
λυμπιονίκαί καὶ στεφάνοις ἀναδῶσι καὶ κοσμή-
σας κεφαλὰς αὐτῶν ἐν τῇ νέᾳ πανηγύρει τῶν
ὑπ' αὐτοῦ Ἀθῆνησιν ἀναγεννωμένων Ὀλυμπίων
«Μάλα γ' ἔργῳ μὲν ἐπ' ἐσλῷ, Μοῖσα, βρέμει
[ἱπὶ λυρῇ

«ἄνδρα νῦν τ' αἰεὶ δ' ὃς Ἡρώδης νέος
«κόσμησε δὴ

«Ἀγραισι λευκῷ Πεντελᾶθεν μαρμαίροντι λίθῳ
«στάδιον στορέσας,
«ὄφρα κ' Ὀλυμπιονίκοι ἄνθες· ἀνδῶνται σφαι-
[ρας γε κόμει

«ἀστῶν πλειστομυρότῳ ξείνων θ' ἄμα μίγδ' ἐ-
[ἰορτᾷ. (Ἀντιστρ. ε', 116—122).

Καὶ ἐν τῇ ε' ἐπὶ τῇ ἀποτελούσῃ τὴν ἐξ-
δὸν τῆς φῶδης ὁ ποιητὴς ἐπᾶνεισιν εἰς τὴν γε-
ραρὰν Ἡπείρον, τὴν φιλότατην ἡμῶν πατρίδα
παροτρύνων αὐτὴν ἵνα καυχᾶται καὶ λαμπρύν-
ται ἐπὶ τοιούτῳ τόπῳ, προτρέπει καὶ τὴν πό-
λιν τῆς Ἀθηνᾶς ἵνα στεφανώσῃ τὸν μέγαν καὶ
γενναῖον χορηγόν, τὸν ἀδραῖς δαπάναις ἐκλαμ-
πρύνοντα αὐτὴν τὸν Γ. Ἀβέρωφ, διὰ τῶν αἰ-
κίων ἀρετῶν δόξαν ἤδη λαβόντα ἀφθιτον.

«Γαῖε ρα κύδει Ἀπειρος νῦν δέρκεό τ' ὀρθοῖ
[ὀμμάς

«μὴ φάος κρύπτεισ' Ἀθάνας δ' αὖ σὺ πόλις
«αστέφανον λάμβανε

«καὶ Ἀβέρωφ στέφῃ Γεώγιον, ὃς τε Θεοδμάτων
«ἀρετὰς πρᾶσσων
«ἀφθίτῳ δόξῃ κῆρσεν. (Ἐπὼδ. ε', 123—6).

Εὐχεταὶ δ' ἐν τέλει ἵνα ὁ Θεὸς σὺν τῷ δαί-
δοχῳ Κωνσταντίνῳ ἐπιτελέσῃ τοὺς μυήτους
αὐτοῦ πόθους.

Περαινοῦντες τὴν βραχεῖαν ἀνάλυσιν τῆς νέας
ταύτης καὶ ἀξιολόγου φῶδης τοῦ φίλου κ. Α.
Τάγης, εὐχόμεθα ἀπὸ ψυχῆς τῷ μὲν μεγαθυμῷ
ἀνδρὶ τῇ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων κ. Γ.
Ἀβέρωφ μακρότητα ἡμερῶν καὶ εὐτυχίαν δια-
κῆ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἐλληνικοῦ σύμπαντος, τῷ
δὲ ἀξίως ὑμνήσαντι αὐτὸν νὰ διατελῇ πρόφαντος
σοφία καθ' Ἑλληνας ὡς ὁ Πίνδαρος νῦν ἐν
τῷ Συρακουσίῳ Ἱέρωνι.

Εἴη σέ τε τούτον ὑψὺ χρόνον
πατεῖν, ἐμὲ τε τοσσάδε νικαφόροις
ὁμιλεῖν πρόφαντ'
σοφία καθ' Ἑλ-
λάνας ἔοντα πάντα.

(Ὀλυμ. Α', 176—180 Hartung)